

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z powództwa H. R.
przeciwko Szkole Podstawowej w O.
o ustalenie istnienia stosunku pracy, wynagrodzenie za pracę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 18 grudnia 2018 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 16 maja 2017 r., sygn. akt VII Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. odstępuje od obciążania powódki kosztami postępowania**
przed Sądem Najwyższym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 maja 2017 r. Sąd Okręgowy w W., VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację powódki H. R. od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 28 listopada 2016 r., oddalającego powództwo przeciwko Szkole Podstawowej w O..

Sąd drugiej instancji przejął ustalenia Sądu pierwszej instancji, a powołując się na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 r., II UKN 61/97 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., I PKN 339/98, uznał za zbędne szczegółowe ich powtarzanie w uzasadnieniu wyroku. Przyjął na ich podstawie brak podstaw do uchylenia się przez powódkę od oświadczenia woli złożonego w dniu 26 czerwca 2012 r. oraz pozostanie tego jej oświadczenia w

mocy i skuteczną modyfikację w roku szkolnym 2012/2013 wymiaru czasu pracy powódki w porównaniu z przewidzianym w umowie o pracę z dnia 31 sierpnia 1988 r.

Skarga kasacyjna powódki została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego przez pominięcie i niezastosowanie § 7 ust. 4 oraz § 8 ust. 1 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 7 lutego 2012 r. w sprawie ramowych planów nauczania dla szkoły podstawowej (Dz.U. z 2012 r., poz. 204) i na zarzucie naruszenia art. 233 § 1 w związku z art. 391 oraz 378 § 1 i art. 382 k.p.c. polegającego „na przyjęciu przez Sąd drugiej instancji za własne ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego, bez jakichkolwiek merytorycznych rozważań i dokonania własnej oceny dowodów”.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz na oczywistą zasadność skargi. Argumentowała za potrzebą „wyjaśnienia dopuszczalności przyjmowania za własne przez Sąd II instancji ustaleń faktycznych Sądu I instancji w sytuacji zgłoszenia w apelacji zarzutu sprzeczności ustaleń faktycznych oraz ustalenia, czy wynikający z art. 378 § 1 k.p.c. nakaz rozważenia zarzutów apelacji nie skutkuje obowiązkiem przeprowadzenia przez Sąd II instancji własnej oceny materiału dowodowego w zakresie zgłoszonych zarzutów, która powinna znaleźć odzwierciedlenie w uzasadnieniu wyroku”. Powołała się na wyrażony w orzecznictwie pogląd o obowiązku rozważenia przez sąd drugiej instancji wszelkich zarzutów podniesionych w apelacji i dokonania własnych ustaleń, w tym na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2002 r., V CKN 1348/00 oraz jako podobne „SN w postanowieniu z dnia 21.8.2001 r., III CKN 393/01, Legalis; wyr. SN z 27.4.2001 r., V CKN 243/00, Legalis; wyr. SN z 9.5.2002 r., II CKN 615/00, Legalis; wyr. SN z 8.1.2002 r., I CKN 978/00, Legalis; uchw. SN z 23.3.1999 r., III CZP 59/58, niepubl.)”. Przytoczyła stanowisko zajęte przez Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 20 stycznia 2000 r., I CKN 356/98, z dnia 19 maja 1998 r., II CKN 770/97 oraz np. z dnia 8 lutego 2000 r., II UKN 385/99 i z dnia 10 czerwca 2013 r., II PK 300/12, twierdząc, że mimo akceptacji przyjmowania przez sąd drugiej instancji ustaleń sądu pierwszej instancji za własne, sąd drugiej instancji nie jest zwolniony z dokonania własnej oceny dowodów.

Pozwany wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie od powódki kosztów zastępstwa procesowego przez Sąd Najwyższym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Co do każdej z tych przyczyn wnoszący skargę kasacyjną ma przedstawić uzasadnione argumenty, przy czym uzasadnienie wniosku oparte na przyczynie przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga wywodu prawnego zbliżonego przynajmniej do przyjętego przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd drugiej instancji na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.). Konieczne jest więc przede wszystkim wskazanie przepisu prawa, a następnie wytoczenie argumentów na istnienie na tle jego stosowania poważnych i dotychczas nierozstrzygniętych wątpliwości interpretacyjnych. Tak przedstawione istotne zagadnienie prawne nie może sprowadzać się do wątpliwości dotyczących prawidłowości rozstrzygnięcia indywidualnej sprawy ani do potrzeby wykładni i stosowania prawa w ustalonym stanie faktycznym, których rozstrzygnięcie nie uwzględnia możliwości przyczynienia się do rozwoju prawa, doktryny lub przydatności dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2016 r., II PK 340/15, niepubl., z dnia 15 września 2015 r., III SK 4/15, niepubl. i z dnia 15 czerwca 2016 r., V CSK 4/16, niepubl.).

Powódka nie sformułowała istotnego zagadnienia prawnego, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., ani też nie dostarczyła żadnych argumentów umożliwiających Sądowi Najwyższemu stwierdzenie rzeczywistej i istotnej rozbieżności w orzecznictwie sądowym oraz nowości poruszonych kwestii. W rzeczywistości wniosek powódki nie jest prezentacją istotnego zagadnienia

prawnego, które *nota bene* nie istnieje w sensie jurydycznym, gdyż jako przedmiot licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego – choćby przytoczonych w skardze kasacyjnej – zostało rozstrzygnięte i nie wywołuje rozbieżności w stosowaniu prawa, lecz wyrazem niezgody na rozstrzygnięcie w stanie faktycznym ustalonym przez Sąd pierwszej instancji. Potwierdza to zresztą argumentacja wyrażająca – wbrew zakazowi konfrontowania przez Sąd Najwyższy oceny dowodów oraz związaniu ustalonymi w sprawie faktami (por. art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.) – brak aprobaty dla ocen mających charakter ustaleń i stosowania prawa w konkretnym stanie faktycznym.

Powołanie się natomiast na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, czyli na naruszenie prawa o charakterze kwalifikowanym, nie zostało powiązane z jej wykazaniem (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego zdecydowano na podstawie art. 102 k.p.c.